

Posłaniec

**Polskokatolicki
Informator Parafii Katedralnej
p.w. Świętego Ducha
Warszawa - Grudzień 2016**

Święci wśród nas

Św. Ambroży

Urodził się w Trewirze (dziśsijsze Niemcy) w chrześcijańskiej arystokratycznej rodzinie rzymskiej około 340 r. Ojciec św. Ambrożego zajmował wysokie stanowisko w administracji Cesarstwa Rzymskiego, był bowiem namiestnikiem cesarskim. Imię Ambroży - oznacza: nieśmiertelny. Nasz Patron po śmierci swojego ojca prawdopodobnie kształcił się w Rzymie w zakresie literatury greckiej i rzymskiej, retoryki i prawa. Zgodnie też z tradycją rodzinną obrał karierę urzędniczą i już w roku 373 został namiestnikiem Ligurii i Emilii z siedzibą w Mediolanie.

Św. Ambroży, jak wielu jemu współczesnych, nie przyjął chrztu w dzieciństwie, ale odkładał go na później, zapewne na starsze lata. Pan Bóg chciał jednak inaczej. Po śmierci biskupa mediolańskiego Auksencjusza św. Ambroży został wybrany przez lud w roku 374 bi-

skupem Mediolanu. W związku z tym faktem dnia 30 listopada tegoż roku przyjął chrzest, a 7 grudnia udzielono mu święceń biskupich. Od początku dał się poznać jako gorliwy pasterz, opiekun ubogich, który dla Kościoła pozyskiwał nowych wiernych, w tej liczbie także św. Augustyna, późniejszego biskupa miasta Hippona w północnej Afryce, którego również osobiście ochrzcił. Nowy biskup Mediolanu był w latach 378-397 doradcą rzymskich cesarzy: Gracjana, Walentyniana II i Teodozjusza Wielkiego. W zachowaniu czystości wiary widział św.

Ambroży pomyślność Cesarstwa Rzymskiego. Ideałem dla biskupa Mediolanu było państwo chrześcijańskie, w którym Kościół i władza świecka wzajemnie udzielałyby sobie pomocy, a wiara umacniałaby cesarstwo i jeszcze bardziej by je jednoczyła. Dzięki staraniom św. Ambrożego wydano 27 II 380 r. dekret cesarski uznający chrześcijaństwo za jedyną religię państwową w Cesarstwie Rzymskim. Biskup Mediolanu bardzo odważnie zwalczał herezję ariańską i z tego też powodu nie uległ żądaniom matki cesarza Walentyniana II, Justyny, i nie wydał świę-

tyń w ręce arian, których zwolenniczką była wspomniana cesarzowa. Św. Ambroży uważał, że przykazania mają obowiązywać wszystkich: maluczkich i wielkich tego świata. Stąd też skłonił swo-

jego przyjaciela, cesarza Teodozjusza do publicznej pokuty za dokonanie rzezi tysięcy mieszkańców Tesaloniki.

Biskup Mediolanu był przede wszystkim duszpasterzem, ale też pozostawił po sobie wiele pism, przeważnie o tematyce moralno-ascetycznej i katechetycznej. Po nim też pozostały kazania i mowy. On jest także autorem hymnów liturgicznych i organizatorem śpiewu kościelnego. Św. Ambroży odszedł do Pana pełen zasług w Wigilię Paschalną 4 IV 397 r. Pochowano go w bazylice mediolańskiej, która dzisiaj nosi jego imię. Św. Ambroży jest doktorem Kościoła.

Źródło: www.opoka.pl

Cykl: Klasyka duchowości

Bp Hans Gerny, Ojciec nasz, Rozważania o Modlitwie Pańskiej.

Modlitwa nad modlitwami

Ojciec nasz to niewątpliwie najbardziej znana modlitwa. Chrześcijanie podejmowali ją wielokrotnie, w chwilach pomyślnych

i niepomyślnych, pojedynczo i we wspólnocie, ogarnięci wątpliwościami, smutkiem, radością i wdzięcznością. Dlatego wydaje

się nam, że dobrze ją znamy.

To oczywiście złudne mniemanie. Modlitwa *Ojcze nasz* pozostaje bowiem pełna tajemnic i zagadek. I choć tak często ją powtarzamy, w rzeczywistości nigdy nie potrafimy przeniknąć jej do głębi. Wiele jest w niej zawartych rzeczy, których nie rozumiemy. Wiele musi pozostać ukrytych w mroczach głębokości Boga. *Ojcze nasz* jest niczym wielki głaz narzutowy. I może właśnie dlatego można modlić się słowami tej modlitwy wciąż od nowa, że nigdy nie odśłania się ona do końca. Nigdy nie można jej wyczerpać, czy całkowi-

cie wyczerpać aż do ostatecznej myśli.

I jeszcze jedno: za każdym razem, kiedy odmawiamy *Ojcze nasz*, jawi się nam na nowo. Tak jakby wciąż przystosowywała się do naszych potrzeb. Dzieje się tak, ponieważ bardzo często jest odmawiana, artykułowana. Każdy więc może tak czy inaczej „przełać” swoją troskę czy radość, swoją nadzieję czy smutek, swoje myśli czy odczucia, do wielkiego naczynia, jakim jest *Ojcze nasz*. Poza tym: to nie przypadek, że *Ojcze nasz* jest sformułowane w liczbie mnogiej „my”. Nikt nie modli się tylko za siebie. Nie proszę o chleb tylko dla siebie, ani o odpuszczenie jedynie mojej winy. Przeciwnie, modlimy się za siebie nawzajem, i prosimy o dobra dla nas wszystkich. Idzie o chleb potrzebny nam wszystkim i o winy przyniatające nas wszystkich. Skłania nas to do troski o wspólnotę i jednocześnie strzeże przed samotnością podczas modlitwy. Wszyscy przecież doświadczamy

potrzeby modlitwy i znamy jej niedoskonałości. *Ojcze nasz* przypomina nam, że nie musimy dźwigać tych trosk sami. Jeśli nie mogę się modlić, wiem, że czynią to za mnie inni wierzący i odwrotnie.

Modlitwa, której – jak podaje Ewangelia św. Mateusza – nauczył nas sam Jezus, jest dokładnie w sposób systematyczny uporządkowana. Zaczyna się od adresu, czyli odniesienia do Pana, czy też, mówiąc inaczej, wezwania. Potem następuje siedem prośb. Liczba siedem oznacza doskonałość i pełnię. Wyobraźmy sobie, że cała modlitwa ma kształt piramidy, której wierzchołkiem jest Bóg – Ojciec. Następnie mówi się o Jego imieniu, królestwie i Jego woli. Dopiero potem pojawiają się nasze życiowe sprawy: chleb, wina i odpuszczenie, pokusa i wybawienie. W *Ojcze nasz* podkreślony jest prymat Boga – zresztą podobnie jak w Dziesięciu Przykazaniach, gdzie również chodzi najpierw o Boga, a dopiero później o ludzi.

W niniejszym skromnym dziełku chcemy spróbować wsłuchać się uważnie w słowa modlitwy,

którą przecież podarował nam sam Jezus. Chcemy podjąć próbę nieco lepszego poznania myśli Jezusa. Jednocześnie musimy jednak zdać sobie sprawę z tego, że nie zdołamy nigdy zgłębić tej modlitwy za pomocą li tylko czystej historycznej czy naukowej interpretacji. Najgłębszą wykładnię i najdoskonalsze zrozumienie można osiągnąć jedynie w samodzielnym rozważaniu. Wówczas modlący się są w stanie rozpoznać, co im osobiście Bóg pragnie przekazać i ukazać w swojej modlitwie.

Zwyczaje

Bożonarodzeniowe

w Europie i na świecie

Rozpocznymy zwiedzanie świątecznych zwyczajów

od najdalej wysuniętej na zachód Europy, Hiszpanii. Tam najbardziej może nas zdziwić używanie chałwy zamiast opłatka. Do innych ciekawych zwyczajów należy zapiekanie w ciście drobnych prezentów, jako jedną z głównych potraw. Odmienność stanowi także przekazywanie prezentów, które przesunięte jest na 6. stycznia i nawiązuje do darów, które trzej królowie złożyli małemu Jezusowi w Betlejem.

Kierując się na południe Europy, odwiedzamy prawosławną Grecję. Na uwagę zasługuje tu specjalny wigilijny wypiek chleba

„Christoposmo” (chleb chrystusowy). Ma on być przygotowywany z miłością z najlepszych składników. Wierzch pieczywa ozdabia się krzyżem, a wokół niego układa się suszone owoce, szczególnie granatu, który symbolizuje bogactwo i dostatek. Zwyczaj przekazywania podarunków obchodzi się 1. stycznia w święto św. Bazylego.

Na dalekiej północy Europy w Szwecji także można spotkać coś odmiennego. Uwagę zwraca obecna, w niektórych rodzinach, tradycja doppa i grytan. Jest to chleb, który namacza się w wywarze z gotowanego wcześniej mięsa. Domownicy przy tym zwyczaju często składają sobie życzenia. W skandynawskich krajach Danii i Norwegii domownicy zebrani przy świątecznym stole, w rozdzielonych porcjach puddingu ryżowego, szukają ukrytego migdała. Ten, kto wygra, ma mieć udany kolejny rok, a w prezencie otrzy-

muje specjalny marcepanowy smakołyk.

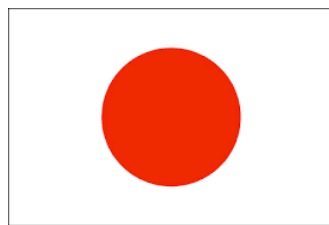
Na bliskiej nam Ukrainie ciekawostką jest zwyczaj zdobienia choinki pajęczyną lub sztucznym pajakiem. Według legendy w pewnej biednej rodzinie, podczas snu domowników, pająk udekorował świąteczne drzewko pajęczyną, która z czasem stała się srebrna i złota. Obecnie te ozdoby mają być

znakiem dostatku i szczęścia w nadchodzącym Nowym Roku.

Poza naszym kontynentem warto udać się do Grenlandii i poznać, choć w teorii, dość osobliwy zwyczaj zjadania kiviak, czyli podgniętej alki (ptaka morską). Popularne jest na to zwierzę kilka miesięcy przed świętami i zakopuje w ziemi, aby na Boże Narodzenie nabrało smaku.

Ostatnim miejscem podróży pośród obyczajowości świątecznej

będzie azjatycka Japonia. Tam same święta, z uwagi na zni-

komy odsetek chrześcijan, nie mają tak bardzo charakteru religijnego. Dziwnym zwyczajem jest udawanie się do restauracji KFC po świąteczny mięsny kubek. I są kolejki...

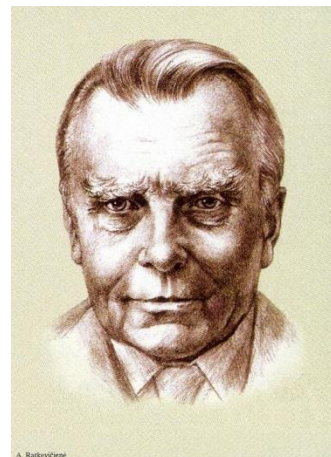

Nasza historia

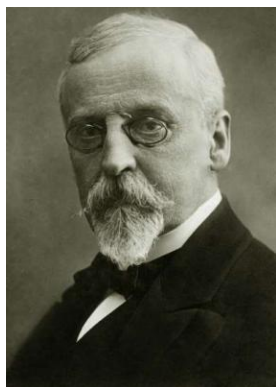
8 grudnia 1980 roku

Nagrodę Nobla odbiera Czesław Miłosz

Twórczość mieszkającego przez większą część życia za granicą poety nie była powszechnie znana w Polsce ze względu na panującą cenzurę ideową. Dopiero przyznanie Polakowi Nobla umożliwiło publikowanie jego dzieł w kraju.

10 grudnia 1905 roku

Henryk Sienkiewicz otrzymuje Nagrodę Nobla

Za całokształt twórczości, przede wszystkim „Quo vadis”, pisarz otrzymał literacką Nagrodę Nobla. W czasie jej odebrania pamiętał o zniewolonej ojczyźnie: „Jednakże zaszczyt ten, cenny dla wszystkich, o ileż jeszcze cenniejszym być musi dla syna Polski!

(...) Głoszono ją umarłą, a oto jeden z tysięcznych dowodów, że ona żyje! (...) Głoszono ją niezdolną do myślenia i pracy, a oto dowód, że działa! (...) Głoszono ją podbitą, a oto nowy dowód, że umie zwyciężać!” (za muzhp.pl)

24 grudnia 1989 roku

Odstąpienie pomnika Adama Mickiewicza

Dla uczczenia setnej rocznicy urodzin narodowego wieszczka postawiono na Krakowskim Przedmieściu w Warszawie monumentalny pomnik. Władze zaborcze zakazały wówczas hucznej uroczystości, dlatego odstąpienie pomnika odbyło się w ciszy.

Świetlica Pośtańca

Dla lepszego spędzenia świątecznego czasu z rodziną przygotowaliśmy bożonarodzeniową grę (z podziałem na dwie grupy). Pełna wersję gry znajdziecie na stronie parafialnej w zakładce „*Postaniec*”. Miłej zabawy!

Runda I

Numer pytania wybiera się, losując karteczkę z numerem pytania.

1 pytanie = 1 pkt.

1. Które miasto znane jest jako „miasto Dawida”?
2. Który prorok napisał, że: „Dziewica pocznie i porodzi syna i nazwie go imieniem Emanuel”?
3. Wiadomo, że Pan Jezus pochodził z królewskiej rodziny. Podaj imię króla – przodka Pana Jezusa?
4. Do którego z proroków, którzy poprzedzili przyjście Pana Jezusa, odnośną się słowa: „Jam głos wołającego na pustyni, prostujcie ścieżki Panu.”

Runda II

Jedna osoba z grupy losuje tytuł kolędy i pokazuje „na migi” reszcie.

1. „Cicha noc”
2. „W żłobie leży”
3. „Pójdźmy wszyscy do stajenki”
4. „Bóg się rodzi”

Runda III

Jedna grupa wybiera dwa numery urwanych kolęd dla swoich przeciwników. Grupa ma za zadanie odgadnąć tytuł tej kolędy oraz zaśpiewać tę zwrotkę, w której występuje wskazane zdanie.

Za odgadnięcie kolędy – 2 pkt., za zaśpiewanie zwrotki – 2 pkt.

1. „Powitajmy maleńkiego i Maryję Matkę Jego”
2. „Moc truchleje Pan niebiosów obnażony”
3. „Wstańcie pasterze Bóg się wam rodzi”
4. „Wesoła nowina, że Panna czysta porodziła Syna”

Przepisy ze spiżarni

Kutia

- ⇒1 szklanka ziaren pszenicy
- ⇒1 szklanka maku
- ⇒1/2 szklanki cukru pudru
- ⇒3 łyżki likieru Amaretto lub kilka kropli ekstraktu migdałowego
- ⇒4 łyżki miodu
- ⇒5 dag rodzynek
- ⇒5 dag migdałów
- ⇒1/2 szklanki słodkiej śmietanki

Pszenicę wyplukać, zalać na noc wrzącą wodą. Następnego dnia zagotować, odcedzić, wlać świeżą wodę i gotować do miękkości (3 - 4 godziny)*. Znow odcedzić. Mak opłukać, sparzyć wrzątkiem, odsączyć i zemleć w maszynce z gęstym sitkiem. Połączyć z odcedzoną pszenicą, z rozpuszczonym i podgrzanym miodem oraz z cukrem pudrem i likierem Amaretto lub ekstraktem migdałowym. Dodać posiekane bakalie. Wymieszać ze śmietanką i wstawić na kilka godzin do lodówki.

Trufle z białej czekolady

- ⇒100 g miękkiego masła
- ⇒3 łyżki cukru pudru
- ⇒2 łyżki likieru kokosowego lub rumu, Malibu (opcjonalnie)
- ⇒200 g dobrej białej czekolady lub białych groszków czekoladowych
- ⇒wiórki kokosowe

Masło ocieplić w temperaturze pokojowej. Czekoladę połamać na kosteczki i roztopić.

Masło utrzeć mikserem razem z cukrem pudrem i likierem (około 5 minut). Stopniowo dodawać po łyżce czekoladę (ostudzoną, letnią), cały czas miksując (w sumie przez około 1 minutę). Wstawić do lodówki na około 2 godziny lub do czasu aż masa zgęstnieje, na tyle, aby można ją było formować. Nabierać łyżeczką gęstą masę i formować kulki (na razie mogą być niezgrabne i poszarpane). Ułożyć je na talerzu i wstawić do lodówki do stężenia (na około 2 godziny). Wygładzić powierzchnię trufli, obtoczyć w wiórkach lub cukrze pudrze. Przechowywać w lodówce. W środek pralinki można włożyć obranego migdała.

SMACZNEGO 😊

Pisane piórem

Św. Ambroży, Wieczysty rzeczy Stworzycielu (hymn)

Wieczysty rzeczy Stworzycielu,
Ty, który dniem i nocą rządysz,
Ty, co odmieniasz pory czasu,
Aby nam ulżyć w trudach życia!

Już pieje dnia radosny zwiastun,
Który w głębokiej nocy czuwa.
Światło wśród mroku dla wędrowców,
Światło dzielące noc od nocy.

Wołaniem kura przebudzona
Jutrzenka nocny mrok rozprasza,
A cała zgraja błędnych duchów
Przestaje ludziom czynić szkodę.

Żeglarz z otuchą ster ujmuje,
Fale się morza cichsze ścielą.
Słyszając wołanie kura, Kościół –
Opoka płacze grzechów swoich.

Powstańmy teraz pełni mocy!
Już kur leżących ze snu budzi,
Woła, omdlałych napomina,
Tych, którzy przeczą, przekonuje.

Nadzieja wraca z jego śpiewem
I zdrowie krzepi ciała chore.
W pochwę się kryje miecz mordercy
Kto zrozpaczony – znowu ufa.

Spójrz, Jezu, na tych, co upadli.
Spojrzeniem swoim nas podźwignij.
Gdy na nas patrzysz, giną grzechy
I we łzach wina się rozplywa.

Ty światłość jesteś. O, zabłyśnij
Zmysłom i mroki duszy rozprosz!
Ciebie niech sławi głos nasz pierwszy,
Ciebie niech sławi pieśń ostatnia!

Przełożył Zygmunt Jakubiak

Kalendarium liturgiczne – Grudzień 2016 r.

4.12	II Niedziela Adwentu, Msza Święta wraz ze spowiedzią sakramentalną o godz. 11:00.
6.12	Wspomnienie św. Mikołaja Biskupa (+ ok. 342).
7.12	Wspomnienie św. Ambrożego, Biskupa i Doktora Kościoła (+ 397).
8.12	Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP.
11.12	III Niedziela Adwentu, Msza Święta o godz. 11:00, Święto I Pułku Szwoleżerów im. Józefa Piłsudskiego
13.12	Wspomnienie św. Łucji, Dziewicy i Męczennicy (+ 304).
18.12	IV Niedziela Adwentu, Msza Święta o godz. 11:00.
24.12	Wigilia Bożego Narodzenia, „Pasterka” o godz. 22:00, Retransmisja Mszy Świętej z naszego kościoła w II Programie Polskiego Radia o godz. 22:00
25.12	Uroczystość Narodzenia Pańskiego, Uroczysta suma o godz. 11:00
26.12	Święto św. Szczepana, Pierwszego Męczennika, Msza Święta o godz. 11:00
27.12	Święto św. Jana, Apostoła i Ewangelisty, Msza Święta o godz. 17:00
28.12	Święto Świętych Młodzianków, Męczenników.
30.12	Święto Świętej Rodziny: Jezusa, Maryi i Józefa.
31.12	VII dzień oktawy Narodzenia Pańskiego, nabożeństwo dziękczynno-błagalne na zakończenie roku kalendarzowego o godz. 17:00

Z okazji Świąt Bożego Narodzenia życzymy wszystkim Parafianom i sympatykom naszego Kościoła, aby ten czas był naznaczony radością z nowiny, jaką poznaliśmy w wigilijną noc. Wierzymy, że to doświadczenie Bożej bliskości objawionej w betlejemskiej stajence umocni nasze więzi z Chrystusem i pomoże w odkrywaniu Jego obecności w codziennym życiu.

Redakcja

Parafia Katedralna Kościoła Polskokatolickiego
p. w. Św. Ducha, ul. Szwoleżerów 4; 00 -464 Warszawa; tel. (0-22) 841 37 43
www.parafiaswducha.pl
email: parafiaswducha@onet.pl